

SARI KAARNIRANTA

Ysin KEVÄT

Aurinko
KUSTANNUS

1. LUKU

KESKIVIIKKO, OPOA

Meillä on pulla uunissa. Juuri näitä sanoja äiti ja isä olivat käyttäneet, kun olivat kertoneet minulle ja iso-veljelleni Remulle, että... että he... Ei, en pystynyt edes ajattelemaan lausetta loppuun, saati sanomaan sitä ääneen. Kukaan kaveripiiristäni ei saisi koskaan tietää, että meille tulisi vielä...

Pelkkä ajatus jo oksetti ja hävetti niin, että siitä puhuminen saisi minut varmasti hyperventiloimaan. Äiti ja isä olivat ihan liian vanhoja, ikäloppuja vanhuksia, joiden ei pitäisi enää harrastaa mitään sellaista, minä lopputuloksena he kärräilisivät kohta rollaattorin sijaan lastenvaunuja. Pitäkööt pullansa ihan yksinänsä! Minä en heidän konditoriansa avajaisiin osallistuisi.

– Ei ainakaan leipuri, sanoin opollemme Heikkiselle eli Feikkiselle, joka oli hetki sitten luultavasti kysynyt tulevaisuuden suunnitelmistani.

Istuimme Feikkisen kanssa kaksin hänen pienessä koirankopin kokoisessa työhuoneessaan, jossa löyhkäsi kaali. Meillä olisi tasan 20 minuuttia aikaa laatia tiivis suunnitelma siitä, mitä aikoisin tehdä yläkoulun jälkeen. Tuo suunnitelma ei Feikkisen mukaan olisi vielä mitään vaihtoehtoja poissulkeva. Ehei, sehän ei määrittäisi mitään muuta kuin koko loppuelämäni.

Feikkinen haarukoi mikrossa lämmittämäänsä kaali-laatikkoa pakasterasiasta sisuksiinsa ja näytti siltä, että vähät välitti, vaikka viettäisin loppuelämäni koulun välinevarastossa pilkkomassa taululiituja sentin palasiksi.

– Sinun osaltasihan Rafu tämä juttu taitaa olla aika selvä, Feikkinen sanoi ja maiskutteli suutaan. Tuolla samalla suulla, noilla paksuilla kosteilla huulilla, jotka keräsivät suupieliin aina sylkeä, se oli hetki sitten pussaillut liikuntahallin pihaan parkkeeratussa Toyota Corolla Hybridissään ruotsin open Spöken kanssa, joka oli naimisissa Valtterin sedän kanssa.

– Okei? totesin enkä saanut mielestäni Toyotan ikkunoita, jotka olivat olleet ihan huurussa. Valtteri oli asettanut tuulilasin pyyhkimien väliin kadulta löytämänsä tyhjän kortsupaketin, jonka sisään hän oli laittanut juuri kaupasta ostamastaan nakkipaketista yhden nakin. Alkoi hymyilyttää.

- Mitä miehellä mielessä? Feikkinen sanoi ja katsoi minua alta kulmiensa. En tiedä, tiesikö se, että me tiesimme sen ja Spöken sutinoista. Eipä sillä ollut mitään väliä, sillä huomenna siitä tietäisi joka tapauksessa koko koulu.

- Kaikkee. Ei mitää.

- Sinä olet nokkela poika. Sinun kaikista kavereista ei voi kyllä sanoa samaa. Pidät vain oman pääsi ja valitset lukion. Ja valinnanvaraahan riittää, kokonaista yksi. Vai ajattelitko jotain naapurikuntien lukioista tai erikoislukiota?

Toisen paikkakunnan lukiossa olisi se etu, että pääsisin toiselle paikkakunnalle. Voisin harkita sitä ihan vain sen vuoksi.

- Ratsastuslukio vois olla ihan jees, sanoin naurua pidätellen, kun ajattelin Heikkistä ja Spökeä ratsastamassa Heikkisen Toyotan karvavuoratulla etupenkillä.

- Ai sinä ratsastat?

- En mä.

- Mutta se kiinnostaisi.

- Joo. Ruotsin kuninkaallinen balettikoulukin vois olla ihan jees.

- Että semmoista tänään. Opon ammatista ei kannata ainakaan haaveilla, kuten itsekin varmaan hyvin huomaa, Feikkinen huokasi, otti pitkän kulauksen kokis-pullostaan ja alkoi tuijottaa näyttöruutua. Kaali lemusi,

ja äidiltä joululahjaksi saamani villapaita kutisi. – Ysiä ja kymppiähän tämä sinun rivisi näyttää. Ainoastaan liikunnasta on seiska. Mikäs oppiaine se on mieluisin?

– Ehkä just se liikka, sanoin.

– Niinpä tietysti, Feikkinen huokaili niin, että alkoi jo vähän hävettää oma pelleilyni. Toisaalta koko tämä keskustelu oli niin tylsä ja turha, että viihdepuoleen oli lähes pakko turvautua. – Mutta miksipäs ei, Feikkinen jatkoi innostunutta äänenpainoa tavoitellen. – Haasteet on tehty voitettaviksi, veni, vidi, vici. Lähin urheilulukio löytyy –

– Pelkkä urheilu. Ei lukio. Siis kiinnostaa, sanoin ja tunsin, miten eilinen, elämäni ensimmäinen, salitreeni kivisti lihaksiani, joita en tähän päivään mennessä tiennyt olevan olemassakaan.

– Sehän on... yksi mahdollisuus. Miettiä rauhassa jatko-opintoja ja hakeutua sillä välin vaikkapa liikunnan ohjaajan koulutukseen. Hyvinvointialat ovat nykyään trendikkäitä. Esimerkiksi Vierumäellä on mahdollista suorittaa..., Feikkinen jatkoi, mutta minä keskityin nuuhkimaan koulun keittiöstä kantautuvaa hajua – makkarakastiketta. Tänään ei tarvitsisi juosta junaradan yli lähikaupalle enää toistamiseen.

– Okei, sanoin, kun huomasin Feikkisen lopettaneen luentonsa ja tuijottavan minua. Aloin haroa reppua lattialta.

– Onhan tässä vielä pari viikkoa aikaa miettiä asiaa. Juttele kotona vanhempiesi kanssa, kun he eivät nyt päässeet paikalle.

– Joo. Moro, sanoin ja nousin irvistellen tuolilta – reisi-
silihakseni, tai oletetut sellaiset, huusivat hoosiannaa. Ehdin jo avata koirankopin oven, kun Feikkinen ehti kuin ehtikin huutaa:

– Remulle terveisiä!

Olin osannut odottaa tuota. Täydellinen, opaskoiraa-
kin paremmin käyttäytyvä kuuden laudaturin ylioppi-
las ja lääkiksen pääsykokeisiin maanisesti pännäävä
reserviupseeri, kaikessa-mihin-ryhtyi-lahjakas-isovel-
jeni, jonka tyttöystävä näytti supermodeloftheworldil-
ta, seisoi joka paikassa edessäni kuin betoniporsas.
Joka ikinen tämän koulun opettaja, kaikki naapurim-
me, sukulaiset, äidin ja isän ystävät, kaupan kassat ja
koiran ulkoiluttajat muistivat Remun mutta halusivat
taatusti unohtaa minut.

– Hoituu, sanoin ja suljin oven.

Jatko-opintojeni hoitumisesta minulla ei sen sijaan
ollut enää senkään vertaa käsitystä kuin ennen Feikki-
sen luona käyntiä.